

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de către condamnatul Pădureac Anatolie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 decembrie 2019 și sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 26 decembrie 2018, în cauza penală în privința condamnatului,

Pădureac Anatolie XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 04.06.2018 – 26.12.2018

instanța de recurs: 24.01.2019 – 11.12.2019

instanța de recurs în anulare: 01.06.2020 – 28.10.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 26 decembrie 2018, Pădureac Anatolie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal și în baza acestei legi, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime 800 (opt sute) unități convenționale, ceea ce constituie 40 000 (patruzeci mii) lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Potrivit art. 64 alin.(3¹) Cod penal, i-a fost explicat inculpatului Pădureac Anatolie că este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, dacă o plătește în cel mult 3 zile.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

A fost respinsă solicitarea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul lui Pădureac Anatolie în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare.

2. În sentință, prima instanță a constatat că: Pădureac Anatolie, la XXXXX, aproximativ pe la orele 02:20, acționând intenționat, conștientizând caracterul social-periculos al acțiunilor de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică și consecințele care pot surveni, încălcând prevederile art.14 lit. a) al Regulamentului circulației rutiere, conform căruia „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă

vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase, care provoacă reducerea reacției, de natură să-i afecteze capacitatea de conducere", a condus în stare de ebrietate automobilul de model „Mercedes Vito” cu numărul de înmatriculare XXXXX (Italia). Deplasându-se pe traseul M-5, în apropierea satului Corlăteni, raionul Rîșcani, a fost stopat de Regimentul de patrulare „Nord”, care având o bănuială rezonabilă că, Pădureac Anatolie conducea automobilul în stare de ebrietate alcoolică, l-au supus controlului alcoolscopie cu aparatul „Drager”, constatându-se că, în vaporii de aer expirați se conține alcool în cantitate de 0,86 mg/l.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul Pădureac Anatolie, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței și apotrivit prevederilor art.79 Cod penal să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității, fără privarea dreptului de a conduce mijloace de transport.

3.1. În motivarea cererii de apel, inculpatul a menționat că:

- la pronunțarea sentinței prima instanță nu a luat în considerație prevederile art. 75 și 79 Cod penal. Astfel, instanța de judecată nu a luat în considerație, că Pădureac Anatolie are la întreținere doi copii minori și tatăl care este invalid în etate care locuiește în s. XXXXX r-nul XXXXX și la care inculpatul se deplasează sistematic, având nevoie de mijloc de transport;

- reieșind din genul de activitate al inculpatului și anume că gestionează mai mulți agenți economici, privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport ar stopa activitatea agenților economici și s-ar răsfrânge negativ asupra stării financiare a familiei acestuia;

- nu s-a luat în considerație, nici faptul că inculpatul Pădureac Anatolie a comis o infracțiune ușoară și a recunoscut integral vina conlucrând cu organul de urmărire penală. De asemenea este de menționat faptul, că Pădureac Anatolie nu a știut despre data citării sale la instanța de judecată până când nu a fost vizitat de către colaboratorii de politie care i-au explicat că este dat în căutare și l-au escortat la judecată;

- în ședința de judecată Pădureac Anatolie nu a putut să se prezinte din motive de boală, fapt despre care telefonic a înștiințat procurorul. Ulterior, nu a mai fost înștiințat despre data examinării prezentei cauze penale și nu a primit careva citații cu toate că tot acest timp a locuit pe adresa recunoscută instanței de judecată și anume mun. Bălți str. XXXXX;

- sunt neîntemeiate argumentele primei instanțe că Pădureac Anatolie s-a sustras de la organul de urmărire penală trecând cu traiul în mun. Chișinău sau alte localități, deoarece cum s-a menționat mai sus, ultimul tot acest timp a locuit pe adresa mun. Bălți str. XXXXX.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2019, recursul declarat de către inculpatul Pădureac Anatolie împotriva sentinței Judecătorei Drochia, sediul Râșcani a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, starea de fapt reținută și de drept apreciată, concordă cu probele administrate și examinate în ședința de judecată, instanța just încadrând acțiunile inculpatului Pădureac Anatolie în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal după indicii calificativi: „*Conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*”.

Vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate pe deplin a fost stabilită de către probele administrate pe dosar în faza urmăririi penale.

Prima instanță în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului care se confirmă prin probele acumulate pe dosar și cercetate atât în ședințele judiciare ale instanței de fond cât și în cadrul Colegiului penal.

Instanța de apel în cadrul examinării cauzei în ordine de recurs nu a constatat careva erori procesuale, pedeapsa aplicată inculpatului corespunde limitelor prevăzute de lege, iar motivele invocate de recurent sânt nefondate și nu pot servi drept temei pentru casarea unei sentințe legale și întemeiate.

Instanța de apel examinând cauza a ajuns la concluzia, că acțiunile inculpatului au fost corect încadrate, iar pedeapsa aplicată lui Pădureac Anatolie de instanța de fond este adecvată și nu contravine prevederilor legii, dat fiind, că sancțiunea art.264¹ alin.(1) Cod penal prevede ea pedeapsă principală muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Ținând seama de circumstanțele atenuante în prezenta cauză și de faptul, că legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului, de persoana lui Pădureac Anatolie care anterior a avut atingeri cu legea penală dar fiind aplicată legea cu privire la amnistie, se caracterizează pozitiv la locul de trai, instanța de fond corect a ajuns la concluzia, că în privința inculpatului urmează a fi aplicată pedeapsa sub formă de amendă.

Argumentele invocate în recurs referitor la excluderea din sentință a pedepsei complementare nu sunt relevante, dat fiind, că acestea pot fi aplicate doar prin aplicarea prevederilor art.79 Cod penal. Circumstanțele invocate în recurs privind necesitatea de a deține permisul pentru a întreține

familia nu poate fi considerată ca o circumstanță excepțională care ar permite înlăturarea pedepsei complementare.

La numirea mărimii și formei pedepsei în privința inculpatului Pădureac Anatolie prima instanță a ținut scama de art.61, 75 Cod penal, care prevede aplicarea pedepsei penale, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, ce țin de gravitatea faptei penale, urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, atitudinea societății față de pedeapsa penală, ce urmează a fi stabilită inculpatului pentru fapta săvârșită, ajungând la concluzia, că corectarea și reeducarea lui Pădureac Anatolie este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă și cu aplicarea pedepsei complementare prevăzute de articolul incriminat - anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

5. Decizia instanței de apel din 11 decembrie 2019, a fost atacată cu recurs în anulare de către condamnatul Pădureac Anatolie, prin care a solicitat casarea deciziei și sentinței, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

5.1. În motivarea recursului în anulare, condamnatul a menționat că:

- sunt neîntemeiate argumentele instanței de fond că Pădureac Anatolie s-a sustras de la organul de urmărire penală trecând cu traiul în mun. Chișinău sau alte localități, deoarece ultimul tot acest timp a locuit pe adresa mun. Bălți str. XXXXX, iar conform extrasului din registrul „de intrare și de ieșire a persoanelor în incinta Judecătoriei Drochia Sediul Râșcani” s-a constatat, că la 13.12.2018 sub nr. 9 inculpatul Pădureac Anatolie a fost înregistrat la ora 13:38 ca fiind prezent în incinta instanței de judecată menționate, prezența sa fiind condiționată de petrecerea ședinței de judecată;

- conform procesului verbal al ședinței de judecată din 13.12.2018 pe cauza penală de învinuire a lui Pădureac Anatolie, ședința de judecată a început la 14:08, deci când inculpatul se afla în incinta judecății, nefiind făcut apelul părților la proces și nefiind solicitat pentru participare la ședința dată;

- prima instanță a admis examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului, necătând la faptul, că acesta se afla în incinta instanței, prezentându-se pentru participare;

- prin încheierea din 13.12.2018 instanța de fond a respins acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat între inculpatul Anatolie Pădureac și acuzatorul de stat, în lipsa inculpatului și nu l-a înștiințat despre emiterea unei astfel de încheieri, la materialele cauzei penale lipsind careva probe privind înștiințarea inculpatului;

- în urma examinării ilegale a cauzei penale în lipsa inculpatului și anulării ilegale a acordului de recunoaștere a vinovăției instanța de fond a

aplicat în privința inculpatului Anatolie Pădureac cea mai gravă pedeapsă prevăzută de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, fapt care era să fie imposibil, în cazul admiterii ultimului la ședința de judecată din 13.12.2018 și susținerii din partea sa a acordului de recunoaștere a vinovăției;

- prima instanță nu a asigurat în deplină măsură desfășurarea unui proces echitabil în cauza penală în privința lui Anatolie Pădureac, hotărârea fiind adoptată cu încălcarea art. 19 din Cod de procedură penală și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care prevede dreptul la un proces echitabil, conform căruia, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.

6. Referință asupra recursului declarat nu a fost depusă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art.456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art.431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acord cu art.453 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul atestă că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Din textul recursului în anulare, Colegiul penal atestă că recurentul indică prezența viciului fundamental, exprimat prin faptul că prima instanță a admis examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului, și faptul că prin încheierea din 13.12.2018, prima instanță a respins acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat între inculpatul Pădureac Anatolie și acuzatorul de stat, în lipsa inculpatului și nu l-a informat pe inculpat despre emiterea unei astfel de încheieri.

Contrar celor opiniate, Colegiul penal conchide că, motivele invocate în recurs, nu cad sub noțiunea prevăzută de art.6 pct.44) Cod de procedură penală, conform căreia, prin viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, se înțelege o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale, or, cele invocate de către recurent, nu constituie o eroare de drept în sensul art.453 Cod de procedură penală și respectiv, nici viciu fundamental în sensul art.6 pct.44) Cod de procedură penală.

Totodată, deși în cererea de recurs în anulare este invocată încălcarea art. 6 din CEDO în privința condamnatului pe parcursul judecării cauzei, însă nu sunt indicate circumstanțe concrete, considerate a fi un viciu fundamental, raportat la circumstanțele de fapt și de drept ale speței și la împrejurările concrete relevate în descriptivul hotărârilor atacate. Nu sunt indicate și descrise normele legale care reglementează drepturile și libertățile, pretins a fi esențial încălcate, precum și esența încălcărilor respective, raportată la normele procesual penale, alte legi naționale, convenții și tratate internaționale, modul și măsura în care încălcările presupuse ar fi afectat hotărârile atacate, astfel încât acestea să obțină natura unui viciu fundamental capabil să genereze desființarea hotărârilor irevocabile atacate. În recursul înaintat, completamente lipsește argumentarea ilegalității hotărârilor contestate, ne fiind concret determinat care a-r fi și erorilor de drept la capitolul dat, recurentul indicând doar faptul că judecarea cauzei a avut loc cu încălcarea art. 19 Cod de procedură penală.

În consecință, recursul în anulare declarat de către condamnatul Pădureac Anatolie, nu conține argumente, care a-r indica cu claritate la prezența în speță a temeiurilor de drept necesare unui recurs în anulare.

Este de menționat și faptul că, recursul în anulare, conform argumentelor esențiale reproduse la pct. 5.1. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe faptul că prima instanță a admis examinarea cauzei în lipsa inculpatului. Aceste argumente sunt identice celor menționate pe parcursul judecării cauzei. Colegiul penal atestă că, asupra acestora

instanțele s-au expus complet anterior, astfel neregăsindu-se necesitatea de reiterare suplimentară a acestora deoarece deja au servit obiect de examinare a instanței de judecată.

De altfel, descriptivul deciziilor contestate, inclusiv împrejurările în fapt și în drept reținute, atestă în mod concludent că instanțele de judecată au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția condamnatului și pedeapsa aplicată acestuia, și-au motivat soluția în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat ținând cont de prevederile art. 60, 61 și 75 Cod penal.

Totodată, ce ține de alegațiile recurentului în privința ilegalității sentinței primei instanțe, Colegiul penal analizând conținutul acesteia, conchide că aceste alegații urmează a fi apreciate critic, or, prima instanță, s-au expus asupra tuturor chestiunilor esențiale supuse atenției sale, fiind argumentată detaliat și complet soluția emisă, în limita competențelor prevăzute de legislația procesual-penală.

Astfel, careva erori de drept ce pot servi în calitate de viciu fundamental ce ar afecta legalitatea hotărârii atacate, Colegiul penal nu a stabilit, respectivele afirmații ale recurentului apreciindu-le ca fiind declarative, nesusceptibile de a impune necesitatea casării deciziilor atacate cu recurs în anulare. Colegiul penal reține că, criticile formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii atacate în ordine de recurs în anulare, în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, dar se critică faptul examinării cauzei în lipsa acestuia.

Mai mult decât atât, odată ce art.6 din CtEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6§1 din CtEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos).

În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs în anulare verifică hotărârile judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs în anulare, prevăzute de art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, raționamente care atrag după sine respingerea argumentelor invocate, ca fiind de jure inadmisibile.

Colegiul penal statuează că hotărârile judecătorești rămase definitive și irevocabile capătă putere de lucru judecat, fapt ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia.

Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană face excepție de la această regulă generală de redeschidere a procedurii, în cazuri expres stipulate: 1) fapte noi ori recent descoperite sau; 2) un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

Lucrul efectuat de către instanța de recurs, în această speță este guvernat de principiul lucrului judecat, iar pentru redeschiderea procesului Colegiul penal nu a constatat temeiuri prevăzute de art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, pentru a interveni în hotărârile judecătorești devenite irevocabile în speța dată.

În consecință, Colegiul penal nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, sub aspectele invocate, acestea fiind vădit neîntemeiate, or, în speță nu a fost identificată prezența viciului fundamental, care ar impune soluția casării unei hotărâri irevocabile.

8. În conformitate cu art. 456 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către condamnatul Pădureac Anatolie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 decembrie 2019, în cauza penală în privința condamnatului *Pădureac Anatolie XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 26 noiembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda